Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 486 van 23 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN**
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 januari 2026.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit en verklaart geboren te zijn in Afghanistan in 1989.

Op 28 juli 2015 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2016 kende het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 15 december 2020 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Leuven veroordeeld wegens slagen en verwondingen aan zijn minderjarig kind.

Op 23 maart 2023 werd verzoeker opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven wegens intoxicatie aan het stuur.

Op 5 maart 2025 besloot het CGVS tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 332 095 van 3 september 2025 verwierp de Raad dit beroep.

Op 20 januari 2026 nam de Minister van Asiel en Migratie (hierna: verweerder) een beslissing tot beëindiging van verblijf en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in één instrumentum.

Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

"Mijnheer,

naam : (…)
voornaam : (…)
geboortedatum : (…)1989
geboorteplaats: B.
nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen.

Op 29.07.2015 kwam u aan in België, diezelfde dag diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 25.01.2016 heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Ten gevolge van deze beslissing beschikt u over een B-kaart geldig tot 21.02.2027.

Op 15.12.2020 werd u door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel 5 jaar voor 3 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw minderjarig kind (meermaals). De volgende probatievoorwaarden werden u opgelegd: stipt ingaan op de uitnodigingen van de justitieassistent en de probatiecommissie, een vaste woonplaats hebben, u psychologisch en/of psychosociaal laten begeleiden, het volgen van een begeleiding met betrekking tot uw alcoholproblematiek, u onthouden van elk alcoholmisbruik, vast werk vinden en behouden en geen nieuwe strafbare feiten plegen. Op basis van deze informatie werd door DVZ op 02.03.2021 in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS.

Op 23.03.2023 werd u door de correctionele rechtbank te Leuven opnieuw veroordeeld wegens intoxicatie aan het stuur, waarbij een geldboete en een rijverbod van vier maanden werden opgelegd. Vervolgens werd u op 02.11.2023 door dezelfde rechtbank wederom veroordeeld voor gelijkaardige feiten, ditmaal tot een geldboete en een rijverbod van drie maanden.

In het kader van de evaluatie van uw internationale beschermingsstatus werd u op 06.01.2025 door het CGVS uitgenodigd teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen die het behoud van uw internationale beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Het CGVS heeft vervolgens op 05.03.2025 beslist uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, overeenkomstig artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beslissing werd u ter kennis gebracht op 10.03.2025. In haar beslissing oordeelde het CGVS dat er geen twijfel kon bestaan dat er ernstige redenen aanwezig zijn die een uitsluiting wegens het plegen van een ernstig misdrijf rechtvaardigen, in de zin van artikel 55/4, §1, c), van dezelfde wet. Het CGVS stelde vast dat u niet kan worden teruggeleid naar Afghanistan en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 09.04.2025 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 12.09.2025 werd dit beroep verworpen. De RVV oordeelde daarbij: "Verzoekers handelingen zijn aldus geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming." Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1 §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde uw verblijfsrecht kan beëindigen in toepassing van artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bij de evaluatie van uw verblijfsrecht wordt onder andere rekening

gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf, de banden met uw land van herkomst of het ontbreken van banden met uw land van herkomst, uw leeftijd en met de eventuele gevolgen voor uw familieleden.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt bovendien in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk.

Dienaangaande stellen we vast dat u op 29.07.2015 – met andere woorden 10 jaar geleden – op 25-jarige leeftijd in België bent aangekomen. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België steeds in Afghanistan heeft gewoond, dat u er tewerkgesteld was en dat een officiële landstaal uw moedertaal is. Tevens woonden, volgens uw verklaringen tijdens uw gehoor bij de DVZ op 15.09.2015 uw minderjarig kind, uw zwangere echtgenote en uw zus in Afghanistan. De loutere vaststelling dat u thans 10 jaar op regelmatig basis in België verblijft is op zich dan ook onvoldoende om van een dermate verankering in de Belgische samenleving te getuigen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 08.10.2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst met de volgende bijlagen: uw religieuze en wettelijke huwelijksakte, uw huwelijkscertificaat, identiteitsdocumenten en schoolattesten van uw minderjarige kinderen, een attest van inburgering, de deelcertificaten Nederlands tweede taal Breakthrough 3 en 4, het inschrijvingsbewijs voor de cursus Franse taal en een bewijs van slagen, het diploma Basisveiligheid behaald bij VCA, het certificaat Diisocyanaten, het diploma Werken met een roterende verreiker met hijsfunctie, het diploma Werken met een zelfrijdende hoogtewerker, het attest Opleiding Asbest herhaling arbeiders, de arbeidsovereenkomst bij (…) NV (17.01.2022 – augustus 2025), individuele rekeningen van 2023 en 2024, loonfiches van 2025, een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij (…) NV (startdatum (…)2025), een bewijs van hypothecair krediet, een verklaring op eer van een OCMW-medewerker, identiteitsdocumenten van familieleden in België, uw vervallen paspoort en een attest van gezinssamenstelling.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u Nederlands, Engels en Frans spreekt. U voegt deelcertificaten toe van de opleiding Nederlands als tweede taal, evenals een inschrijvingsbewijs voor een cursus Frans en een bewijs van slagen. Daarnaast verstrekt u een attest van inburgering, behaald in 2021. Dienaangaande wijst DVZ erop dat het leren van een officiële landstaal en een integratiecursus in het Vlaamse gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u Nederlands machtig bent, is onvoldoende om van een diepgaande verankering in de Belgische samenleving te getuigen. Verder brengt u attesten aan van verschillende beroepsopleidingen die u volgde tussen 2021 en 2024 en toont u aan dat u sinds 12.01.2022 tot op heden tewerkgesteld bent in de bouwsector. U brengt uw arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voor, ingaande op 02.09.2025.

De DVZ wijst erop dat het volgen van een taalcursus en het genieten van tewerkstelling in België slechts enkele aspecten zijn die kunnen aantonen dat u geïntegreerd bent. Het behoort immers tot een normale attitude dat u na een verblijf van 10 jaar een officiële landstaal leert en tewerkstelling geniet, of daartoe op zijn minst serieuze inspanningen levert. Daarnaast maakt het vinden en behouden van werk deel uit van de probatievoorwaarden die u zijn opgelegd bij het vonnis van 15.12.2020. Het kan bijgevolg bezwaarlijk getuigen van een bijkomend element van integratie, daar uw tewerkstelling door de rechtbank werd opgelegd.

Bovendien heeft u het merendeel van uw leven in Afghanistan doorgebracht, groeide u er op, was u er tewerkgesteld en is de officiële landstaal uw moedertaal. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat de eventuele banden die u met de Belgische samenleving heeft opgebouwd dermate hechter zouden zijn dan de banden die u heeft met uw land van herkomst, noch dat u deze niet opnieuw zou kunnen opbouwen in het land van herkomst. In het geval u toch bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, wijst de DVZ erop dat u ruim de mogelijkheid heeft gekregen om bij de DVZ deze elementen en/of documenten aan te brengen zodat de DVZ hiervan kennis had teneinde uw situatie correct in te schatten.

Bovendien wijst DVZ erop dat indien u toch bijkomende inspanningen tot integratie zou hebben ondernomen, deze evenmin afbreuk doen aan het feit dat u op 15.12.2020 door de correctionele rechtbank Leuven

veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel 5 jaar voor 3 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw minderjarig kind (meermaals).

Uit het vonnis van 15.12.2020 blijkt dat u tussen 25.10.2018 en 19.08.2020 herhaaldelijk opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht aan uw minderjarige zoon, die op het moment van de feiten tussen 0 en 2 jaar oud was. Een getuige deed melding bij de politie nadat zij had gezien hoe u uw kind, dat in een kinderwagen lag, met de volle vuist sloeg. U verkeerde op dat moment in staat van dronkenschap.

Uw zoon werd overgebracht naar het ziekenhuis en onderzocht door een gerechtsdeskundige. Uit het forensisch klinisch onderzoek werden onder meer een hoofdletsel vastgesteld dat het gevolg kon zijn van een vuistslag, evenals een oudere fractuur aan het linker scheenbeen, die volgens de deskundige het gevolg was van kindermishandeling. De rechtbank oordeelde dat deze feiten bijzonder ernstig en volstrekt onaanvaardbaar zijn en wees op uw manifeste gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van uw zoon. Dit terwijl hij op dat moment slechts een baby/peuter was en u als vader net de verantwoordelijkheid had om hem een veilige en warme omgeving te bieden waarin hij in rust en vertrouwen kon opgroeien. Tijdens uw gehoor bij het CGVS op 06.01.2025 verklaarde u dat uw veroordeling een belangrijke les voor u is geweest. Wij wijzen er echter op dat u na de veroordeling van 15.12.2020 nog tweemaal opnieuw werd veroordeeld wegens alcoholmisbruik. Zo werd u op 23.03.2023 en op 02.11.2023 door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld voor rijden onder invloed. Dit terwijl uw probatievoorwaarden uitdrukkelijk bepaalden dat u zich moest onthouden van alcoholmisbruik en van het plegen van nieuwe strafbare feiten.

Dit wijst op een gebrek aan schuldinzicht. Het feit dat u herhaaldelijk werd veroordeeld en de u opgelegde voorwaarden niet naleeft, toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Uw gedragingen vormen dan ook een ernstige bedreiging voor de bescherming van uw kind en voor de samenleving in haar geheel.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat er niet kan worden getwijfeld dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het geheel van de elementen in uw administratief dossier – het vonnis van 15.12.2020, de beoordeling van het CGVS, het arrest van de RVV en de afwezigheid van diepgaande elementen van integratie – nopen DVZ er dan ook toe om te oordelen dat er in uw hoofde sprake is van een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid. Uit uw gebrek aan schuldinzicht blijkt een manifest gebrek aan moreel besef, dit toont aan dat het gevaar dat van u uitgaat actueel is. Uw gebrek aan inzicht in de impact van uw daden op het slachtoffer getuigt van een ernstig tekort aan moreel bewustzijn. Dit tekort aan moreel besef bevestigt dat het gevaar dat van u uitgaat nog steeds actueel is. Gelet op dit gebrek aan moreel besef, in samenhang met de ernst en de aard van de door u gepleegde feiten, kan er niet uitgesloten worden dat u niet opnieuw feiten zal plegen. Bijgevolg wordt in toepassing van artikel 22, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familieleven. Derhalve herhalen we dat u op 08.10.2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. U heeft gereageerd op dit schrijven en verklaarde dat uw zus, uw nonkel en de broer van uw echtgenote in België verblijven. Deze behoren echter niet tot uw gezinskern. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

U verklaarde eveneens dat uw echtgenote en vier minderjarige kinderen legaal in België verblijven. Zij maken echter niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. We benadrukken dat u een gezinskern vormt met uw echtgenote en minderjarige kinderen. Niettemin wijst DVZ erop dat in het geval deze beslissingen een negatieve invloed zouden hebben op uw privé-, gezins- en/of familieleven, deze negatieve invloed geheel uw eigen verantwoordelijkheid is. DVZ herhaalt immers dat u op datum van 15.12.2020 door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel 5 jaar voor 3 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw minderjarig kind (meermaals).

Op het ogenblik dat u overging tot deze feiten van kindermishandeling, diende u er zich van bewust te zijn dat deze ernstige feiten mogelijks een invloed konden hebben voor uw internationale beschermingsstatus in België en bij uitbreiding voor uw verblijfsrecht in België. De aanwezigheid van uw gezinsleden in België heeft u er echter niet van weerhouden om ernstige feiten van openbare orde te plegen, namelijk kindermishandeling, waarvan net uw gezinsleden het slachtoffer werden. U kan op heden de aanwezigheid van uw minderjarige kinderen dan ook bezwaarlijk gebruiken als element om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren. U vormt niet enkel een gevaar voor de openbare orde in het algemeen, maar eveneens voor uw gezinsleden in het bijzonder. Niettegenstaande er u bij vonnis van 15.12.2020 probatiemaatregelen werden opgelegd, namelijk het niet nuttigen van alcohol, blijkt uit uw administratief dossier dat u later nog tweemaal veroordeeld werd voor alcoholmisbruik. Het kan derhalve geenszins uitgesloten worden dat u dergelijk gedrag in de toekomst opnieuw zal vertonen. Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het actueel en reëel gevaar voor de openbare orde dat u vormt, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Bovendien stelt DVZ vast dat u veroordeeld bent voor geweldpleging tegen uw minderjarig kind. Hiermee vormt u niet alleen een gevaar voor de openbare orde, maar tevens een specifieke bedreiging voor het welzijn van uw minderjarige kind.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Wat uw medische situatie betreft, herhaalt DVZ dat u in het kader van het Hoorrecht verklaard heeft geen medische problemen te ervaren. In uw administratief dossier zijn geen actuele medische elementen aanwezig. Derhalve blijkt nergens uit uw administratief dossier dat u thans een medische behandeling dient te ondergaan of dat u niet zou kunnen reizen. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhaalt DVZ dat het CGVS op 05.03.2025 uw subsidiaire beschermingsstatus heeft ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was in haar beslissing van oordeel dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Bijgevolg stelt DVZ vast dat het CGVS van oordeel was dat een verwijdering naar uw land van herkomst niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienaangaande wijzen we er echter op dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat met deze beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht gepaard gaat, u slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, te verlaten. U beschikt immers niet langer over een verblijfsrecht in België en u maakt het niet aannemelijk dat u zich niet elders zou kunnen vestigen.

DVZ herhaalt immers dat u sinds 29.07.2015 in België bent. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u bij DVZ verklaard dat u steeds in het land van herkomst heeft gewoond tot aan uw komst naar België. Bovendien is uw moedertaal een officiële landstaal. Het staat dan ook vast dat u het merendeel van uw leven in het land van herkomst heeft doorgebracht en dat het loutere feit dat u thans 10 jaar in België verblijft, niet voldoende is om een dermate diepgaande integratie en verankering in de Belgische samenleving aan te tonen die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. De elementen van integratie in België zijn dermate beperkt dat u het niet aannemelijk kan maken dat u aan de Belgische samenleving gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven, waardoor u niet kan aantonen dat u de beperkte banden die u in België heeft opgebouwd niet elders zou kunnen opbouwen. Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. We herhalen tot slot dat hierboven werd aangetoond dat er geen familiale of medische bezwaren zijn die uw terugkeer in de weg zouden staan.

DVZ besluit dan ook dat het CGVS van oordeel was dat u niet gedwongen teruggeleid kan worden naar het land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Deze beslissing gaat dan ook niet gepaard met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan, doch staat het u geheel vrij zich daar opnieuw te vestigen indien u van oordeel bent dat u geen problemen meer heeft in het land van herkomst.

DVZ kan derhalve uit de veroordelingen van 15.12.2020, 23.03.2023 en 02.11.2023, en alle andere in uw dossier aanwezige elementen slechts oordelen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk en eventueel andere elementen rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde en krachtens artikel 22, § 1, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, van zodra u aan de gerechtelijke diensten voldaan heeft, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd.

DVZ herhaalt immers dat u op 15.12.2020 door de correctionele rechtbank Leuven veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met uitstel 5 jaar voor 3 maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen uw minderjarig kind (meermaals).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Over de rechtspleging

Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

3. Over de gegrondheid

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK).

3.1. De Raad herhaalt dat in het bestreden instrumentum, twee bestreden beslissingen vervat zitten. Er is zowel sprake van de beslissing tot beëindiging van het verblijf, als van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen worden afzonderlijk behandeld.

Wat betreft de eerste bestreden beslissing citeert verzoeker de artikelen 22 en 23 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat wat betreft het begrip 'gevaar voor de openbare orde' geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van verzoeker een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Volgens verzoeker heeft verweerder enkel rekening gehouden met de inhoud van het correctioneel vonnis, hetgeen een geïsoleerd moment betreft in zijn levensloop. De overige feitelijke elementen die tot bewijs van het tegendeel strekken, werden niet of onvoldoende in acht genomen.

Vooreerst ontwikkelt verzoeker een betoog om aan te tonen dat zijn gedrag geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de maatschappij. Hij wijst erop dat de feiten dateren van uit de periode 2020, hetgeen ruim zes jaar geleden is. Ondertussen heeft hij een enorme transitie doorgemaakt en bracht hij hiervan bewijzen bij. Hij stipt aan dat hij professionele hulp heeft ingeroepen voor zijn alcoholverslaving en een gunstig therapeutisch traject heeft doorlopen met het centrum voor geestelijke gezondheidszorg om zijn alcoholverslaving onder controle te krijgen. Hij is al jarenlang 'sober', waarbij de Raad ervan uitgaat dat verzoeker 'nuchter' of 'niet dronken' bedoelt. Verzoeker citeert uit een verslag van de justitie-assistent van 2 oktober 2024 waarin wordt gesteld dat verzoeker op een correcte manier gevolg heeft gegeven aan de gemaakte afspraken en zijn medewerking verleent tijdens de gesprekken met de justitie-assistent. Verzoeker komt herhaaldelijk terug op zijn jarenlange opvolging door het Justitiehuis. Hij vervolgt dat hij de relatie met zijn echtgenote heeft hersteld, nog met haar en de kinderen samenwoont, dat er geen nieuwe incidenten gekend zijn en dat de band met zijn jongste kind zeer goed is. Nu de feiten zich hebben voorgedaan op zeer jonge leeftijd (onder de twee jaar), heeft het kind volgens verzoeker geen herinneringen aan het voorval. Nadien heeft verzoeker geen enkele strafrechtelijke veroordeling wegens geweldpleging meer opgelopen, hetgeen ook niet het geval was voor de feiten, die zich

in de bijzondere context van Covid voordeden. Wat betreft de veroordelingen voor rijden onder invloed, waarvoor hij in 2023 in graad van beroep werd veroordeeld, dateren de feiten van 2021. Nu verzoeker geen strafrechtelijke veroordelingen meer heeft opgelopen sedert de feiten van 2021, is dit volgens hem een afdoende bewijs dat hij geen actueel gevaar vormt en geen nieuwe feiten zal plegen.
Opnieuw kadert verzoeker dit in de context van de moeilijke Covidperiode waardoor hij door werkloosheid, familiale, huisvestings- en professionele problemen had gekregen en waardoor hij meermaals is vervallen in alcoholmisbruik. Verzoeker benadrukt echter dat sedert die feiten van rijden onder invloed vier jaar zijn verstreken en hij thans zijn verslaving volledig onder controle heeft. Volgens verzoeker zijn die politionele overtredingen weliswaar verwerpelijk maar voldoen ze niet aan de vereiste van een voldoende ernstige en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Ten tweede volgt verzoeker de redenering van verweerder ook niet dat uit het rijden onder invloed een gebrek aan schuldinzicht kon afgeleid worden, waaruit dan weer een manifest gebrek aan moreel besef en een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid werd afgeleid, om zo tot een actueel gevaar in hoofde van verzoeker te komen. Verzoeker acht dit kennelijk onredelijk omdat het rijden onder invloed dateert van 2021. In het gehoor bij het CGVS heeft verzoeker bovendien veel spijt betuigd voor de feiten, zodat er wel degelijk sprake is van schuldinzicht. Ten derde werpt verzoeker op dat een herval in alcohol geen gebrek aan schuldinzicht inhoudt, maar wel een chronische progressieve hersenziekte betreft, geen vrije keuze, waardoor men omwille van fysieke en psychische afhankelijkheid toch blijft drinken, ondanks de negatieve gevolgen.

In wat kan beschouwd worden als een vierde onderdeel wijst verzoeker erop dat uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat slechts een einde kan gemaakt worden aan het verblijf op grond van artikel 22 van de Vreemdelingenwet indien de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst bezitten dan de graad van ernst vereist om een einde te maken aan het verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker kan niet uit de motieven van de bestreden beslissingen blijken dat verweerder een beoordeling heeft gemaakt waaruit kon besloten worden dat de omstandigheden een hogere graad van ernst bezitten dan hetgeen in het kader van artikel 21 van de Vreemdelingenwet wordt vereist. Daarom is het voor hem niet duidelijk waarom toepassing is gemaakt van artikel 22 van de Vreemdelingenwet en werd ook geen afdoende onderzoek verricht met inachtname van alle feitelijke elementen. In dit onderdeel besluit verzoeker tot een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 22 van de Vreemdelingenwet.

In wat kan beschouwd worden als een vijfde onderdeel, voert verzoeker in het licht van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet aan dat moet rekening gehouden worden met het bestaan van banden met het herkomstland, het bestaan van banden in het land van verblijf, met de leeftijd en met de gevolgen voor verzoeker en zijn familie. Hierover heeft verweerder volgens verzoeker niet afdoende gemotiveerd.

Wat betreft zijn familie- en gezinsleven herhaalt verzoeker vader te zijn van vier minderjarige kinderen, die allen school lopen, op het jongste kind na. Hij wijst erop dat ze allen samenwonend zijn. Verder licht hij ook toe dat hij enkel een theoretische band heeft met Afghanistan, nu zijn ouders zijn overleden en zijn zus, schoonbroer en oom in België verblijven. Verzoeker vervolgt dat hij van zijn echtgenote en jonge kinderen zal worden gescheiden. Hij stipt ook aan dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf ook een belangenafweging moet plaatsvinden in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij geeft dienaangaande een theoretische uiteenzetting bij artikel 8 van het EVRM en relevante rechtspraak van het Hof, zoals de zaken Boultif, Uner en Emre. Verzoeker voert in het licht van deze Boultif-criteria aan dat hij altijd de enige kostwinner in het gezin is geweest, nu zijn echtgenote nooit naar school is gegaan en niet zelfredzaam is. Verzoeker vervolgt dat indien hij zou moeten terugkeren, zijn echtgenote en de kinderen niet in België kunnen achterblijven aangezien zij nooit enige professionele ervaring heeft opgedaan en financieel afhankelijk is van haar echtgenoot. Het feit dat de echtgenote en kinderen niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, acht verzoeker irrelevant omdat zij de directe gevolgen ervan zullen ondervinden en ook door die maatregel worden getroffen.

Wat betreft het hoger belang van het kind, wijst verzoeker op het bepaalde in artikel 3 van het IVRK. Hij wijst erop dat de Nederlandse Raad van State de rechtstreekse werking van deze bepaling aanvaardt, zodat in beslissingen waarin kinderen betrokken zijn, aandacht moet worden besteedt aan hun belangen. Verweerder heeft op geen enkel ogenblik de belangen van de kinderen in overweging genomen, er wordt volgens hem niet gerept over het hoger belang van het kind. Daarom zijn de beslissingen niet afdoende gemotiveerd. Er is eveneens sprake van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de beslissingen onderbouwen en het dispositief, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt.

Wat betreft de duur van het verblijf en de banden met het land van verblijf wijst verzoeker erop dat hij reeds in 2015 in België is aangekomen, hij ook over een verblijfsrecht beschikte van onbepaalde duur en er dus in een verblijfsperiode van tien jaar een diepgaande verankering in de Belgische samenleving is gebeurd. Toen

was verzoeker 25, ondertussen is hij 36 en vader van vier minderjarige kinderen. Vervolgens gaat verzoeker in op de stukken die hij heeft voorgelegd in het kader van zijn integratie. Het betreft onder meer een inburgeringscursus en taalcursussen, hetgeen verweerder als een 'normale attitude' beschouwt. Volgens verzoeker betreft dit een moreel oordeel dat niet ter zake doet en juridisch niet correct is voor de beoordeling van het concept integratie. Wat betreft de banden met Afghanistan, herhaalt verzoeker dat hij zich daar niet kan vestigen en geen actieve affectieve banden meer heeft met zijn herkomstland, ook al heeft hij geen banden met enig ander land. Zijn zus, schoonbroer en oom verblijven in België, zijn ouders zijn overleden.

Op vlak van economische integratie stipt hij aan dat hij, behoudens in de Covidperiode, altijd de enige kostwinner is geweest in zijn gezin. Hij gaat in op het motief van verweerder dat het vinden en houden van werk deel uitmaakte van zijn probatievoorwaarden die hem waren opgelegd bij vonnis, zodat die tewerkstelling niet kan getuigen van een bijkomend element van integratie omdat de tewerkstelling door de rechtbank werd opgelegd. Verzoeker stelt dat deze redenering feitelijk onjuist is, aangezien verzoeker ook reeds voor het vonnis werkte in de horeca. Verder is het ook juridisch onjuist het werk niet als element van integratie te beschouwen om die reden, omdat het de verantwoordelijkheid van verzoeker blijft om de probatievoorwaarden te vervullen of niet te vervullen, en hij alle kansen met twee handen heeft gegrepen. Zo werkt verzoeker ook als asbestverwijderaar in gevaarlijke omstandigheden, waarvoor op de markt geen Belgen meer beschikbaar worden gevonden. Verzoeker acht de motivering tegenstrijdig nu de feitelijke integratie-elementen worden erkend, maar tegelijk wordt gemotiveerd dat deze niet als integratie-elementen kunnen gelden. Hij ziet hierin een schending van de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.
Verder acht verzoeker de motivering eveneens tegenstrijdig waar verweerder stelt dat niet is aangetoond dat de banden die verzoeker met de samenleving heeft opgebouwd hechter zijn dan de banden die hij heeft met zijn herkomstland of die hij aldaar zou kunnen opbouwen.

Verzoeker stipt evenwel aan dat het CGVS heeft geadviseerd dat verzoeker niet kan teruggeleid worden naar Afghanistan, hetgeen verweerder ook (deels) erkent door te motiveren dat verzoeker niet gedwongen gerepatrieerd kan worden naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat zijn integratieproces niet kan beoordeeld worden in het licht van de eerdere banden met Afghanistan, door uit te weiden over de terugkeer, die eenvoudigweg uitgesloten is. Dit houdt volgens verzoeker opnieuw een schending in van de motiveringsplicht.

Verzoeker concludeert dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn op het vlak van gezins- en privéleven, nu de overheid er geen voordeel bij heeft dergelijke beslissingen te nemen na zes jaar van probleemloos verblijf en een duurzame integratie van verzoeker. Verzoeker herhaalt op heden geen ernstig risico te vormen voor de openbare orde. De motivering voldoet niet in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel. Voor verzoeker kan verweerder dan ook niet volstaan met de motivering dat de bestreden beslissingen geheel te wijten zijn aan zijn eigen verantwoordelijkheid. Verder gaat hij ook in op het motief dat hij zou kunnen terugkeren naar Afghanistan 'indien hij meent dat hij geen problemen meer kent in dat land'. Hij acht deze motivering zeer wrang en ongepast gezien zijn etniciteit als Hazara, die sinds lang aan vervolging worden blootgesteld door de taliban. Hij wijst daarbij op de onmogelijkheid van terugkeer. Tot slot stipuleert verzoeker dat het besluit van verweerder dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde zodanig is dat zijn persoonlijke familiale en privébelangen geen voorrang hebben op het vrijwaren van de openbare orde, ook niet voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Beoordeling

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt uitgebreid toegelicht waarom er sprake is van 'ernstige redenen van openbare orde', waarom verweerder verzoeker beschouwt als een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving en wordt er rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde die hij heeft begaan, met het gevaar dat van hem uitgaat, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Verzoeker voert in het licht van de formele motiveringsplicht aan dat uit de motieven niet kan opgemaakt worden waarom er thans sprake is van een hogere graad van ernst, vereist voor een toepassing van artikel 22 van de Vreemdelingenwet, dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het verblijf op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Dit is voor hem niet duidelijk.

Verzoeker heeft een punt dat vooraleer verweerder zich kan beroepen op artikel 22 van de Vreemdelingenwet, hij dient aan te tonen dat er sprake is van 'ernstige' redenen van openbare orde. De 'gewone' redenen van openbare orde volstaan niet om het verblijf te beëindigen van iemand die beschikt over een verblijfsrecht van meer dan drie maanden en die al tien jaar in het Rijk verblijft en er sindsdien ook ononderbroken verblijft (zie infra artikel 22 Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting). De Raad stelt evenwel vast dat verweerder ook heeft gemotiveerd dat de Dienst Vreemdelingenzaken uit de veroordelingen en alle andere in het dossier aanwezige elementen heeft geconcludeerd dat, na afweging, uit het persoonlijk gedrag blijkt dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De elementen waarmee moet rekening gehouden worden op grond van artikel 23 van de Vreemdelingenrecht doen daar volgens verweerder geen afbreuk aan en bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde een einde gesteld aan het verblijfsrecht. Daarbij heeft verweerder ook in detail gemotiveerd over de aard en ernst van de feiten van slagen en verwondingen toegebracht aan zijn jong kind, het meermaals karakter daarvan, de kindermishandeling blijkend uit het letsel aan het been, evenals de daaropvolgende nieuwe veroordeling voor intoxicatie achter het stuur. Er kan niet redelijkerwijs betwist worden dat herhaaldelijke kindermishandeling naar Belgisch recht wordt beschouwd als een 'ernstige' reden van openbare orde. Daarbij diende verweerder niet uitdrukkelijk een vergelijkende motivering tussen ernstige of gewone redenen van openbare orde te ontwikkelen. Het volstaat dat verweerder afdoende motiveert waarom er sprake is van 'ernstige' redenen van openbare orde, hetgeen in casu het geval is.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op die grond niet aangenomen, evenmin als van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 22 van de Vreemdelingenwet.
Het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 22, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;
2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;
3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Verzoeker verwijst vervolgens terecht naar de voorbereidende werken aangaande de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald de memorie van toelichting voor verdere toelichting bij de wil van de wetgever.

Hierin leest de Raad:

“Er zal enkel een einde gemaakt kunnen worden aan hun verblijf en ze zullen enkel verwijderd kunnen worden om “ernstige redenen” van openbare orde of nationale veiligheid. Dit begrip houdt in dat de omstandigheden die het einde van het verblijf rechtvaardigen een hogere graad van ernst moeten bezitten dan de graad van ernst die vereist is om een einde te maken aan het beperkt of onbeperkt verblijf op grond van het nieuwe artikel 21” (p. 22)(Kamer van volksvertegenwoordigers (www.dekamer.be) Stukken : 54-2215/ 01(2016/2017), memorie van toelichting, stuk 3 http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/54/2215/54K2215001.pdf.) “Zoals hierboven vermeld, houdt het begrip “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het bestaan in van een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarbij dit belang moet worden begrepen als ook de binnenlandse en buitenlandse veiligheid van de Staat omvattend (arrest P.L, 22 mei 2012, C 348/09, EU:C:2012:300, punt 34; arrest J.N., 15 februari 2016, C- 601/15 PPU, EU:C:2016:84, punt 67)” (p. 23)

“Er kan alleen een einde aan het verblijf worden gemaakt als er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging is voor een fundamenteel belang van de samenleving” (p. 26).
“Zoals hierboven vermeld, moet, om te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfssituatie, rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen” (p. 26)”

Wat betreft de concrete feiten en het persoonlijk gedrag van verzoeker motiveert verweerder dat verzoeker veroordeeld werd op 15 december 2020 tot een gevangenisstraf van een jaar, met uitstel van vijf jaar voor drie maanden, omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn minderjarig kind. Uit het vonnis bleek dat de rechter vaststelde dat verzoeker tussen 25 oktober 2018 en 19 augustus 2020 herhaaldelijk opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht aan zijn minderjarige zoon, die op het moment van de feiten tussen nul en twee jaar oud was. Een getuige deed melding bij de politie nadat zij had gezien hoe verzoeker zijn kind, dat in een kinderwagen lag, met de volle vuist sloeg. Verzoeker verkeerde op dat moment in staat van dronkenschap. De zoon van verzoeker werd overgebracht naar het ziekenhuis en onderzocht door een gerechtsdeskundige. Uit het forensisch klinisch onderzoek werden onder meer een hoofdletsel vastgesteld dat het gevolg kon zijn van een vuistslag, evenals een oudere fractuur aan het linker scheenbeen, die volgens de deskundige het gevolg was van kindermishandeling. De rechtbank oordeelde dat deze feiten bijzonder ernstig en volstrekt onaanvaardbaar zijn en wees op verzoekers manifeste gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn zoon. Dit terwijl hij op dat moment slechts een baby/peuter was en hij als vader net de verantwoordelijkheid had om hem een veilige en warme omgeving te bieden waarin hij in rust en vertrouwen kon opgroeien. Verweerder motiveerde eveneens dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS wel verklaarde dat de veroordeling een belangrijke les voor hem is geweest, maar dat hij na de veroordeling van 15 december 2020 nog opnieuw werd veroordeeld wegens alcoholmisbruik. In 2023 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Leuven immers veroordeeld voor rijden onder invloed. Dit terwijl de probatievoorwaarden uitdrukkelijk bepaalden dat verzoeker zich moest onthouden van alcoholmisbruik en van het plegen van nieuwe strafbare feiten.

De Raad kan verzoeker volgen dat deze feiten die aanleiding gaven tot een veroordeling wegens kindermishandeling dateren van ruim zes jaar geleden. Waar hij echter aanvoert dat hij bewijzen heeft voorgelegd dat hij een ‘enorme transitie’ heeft doorgemaakt, blijkt dat niet afdoende uit de stukken. Ook al kan niet ontkend worden dat verzoeker veel stukken heeft neergelegd in het kader van het hoorrecht voorafgaand aan de bestreden beslissing (89 pagina’s), die zich ook in het administratief dossier bevinden, heeft geen enkel stuk betrekking op de professionele hulp die verzoeker zou gezocht hebben voor zijn alcoholverslaving, noch over het gunstig therapeutisch traject met het CGG waarnaar verzoeker verwijst om de alcoholverslaving onder controle te krijgen. Verzoeker voert wel aan dat hij al jaren van de drank af is, doch dienaangaande ligt niets voor. Verzoeker verwijst thans wel naar een verslag van de justitie-assistent van 2 oktober 2024, waarin sprake is van het feit dat verzoeker toen op een correcte manier gevolg gaf aan de gemaakte afspraken en zijn medewerking verleent, maar dit stuk was niet vervat in de talrijke stukken die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn hoorrecht. Verweerder kon hiermee dus geen rekening houden bij het nemen van de beslissing en de Raad mag dat in het kader van zijn ex tunc bevoegdheid evenmin. Waar verzoeker aanvoert dat de relatie met zijn echtgenote is hersteld en hij nog met haar en de kinderen samenwoont, bevat de stukkenbundel ook geen getuigenis van de echtgenote over diens gedrag. De informatie die de Raad wel heeft van de echtgenote dateert van het vonnis van 2020, dus hiermee kan evenmin de ‘enorme transitie’ worden onderbouwd. Waar verzoeker aanvoert dat zijn band met het kind ook goed zou zijn en het kind omwille van de jonge leeftijd van de feiten geen herinneringen meer heeft aan het voorval, heeft de Raad bedenkingen door wat hij leest in het vonnis. Daarin wordt aangaande een ‘oudere corner fractuur van het linker scheenbeen’ gesteld dat volgens de deskundige als ontstaanswijze wordt gedacht aan gecombineerde tensiele en torsionele kracht, zoals bijvoorbeeld gezien wordt bij een ‘wringbeweging’ of een gewelddadig hefboomeffect. De deskundige stelde dat (onbehandelde) botletsels bij een jong kind als erg pijnlijk en ernstig beschouwd moeten worden gelet op het reële risico op beschadiging

van de groeischrijven waardoor zich op lange termijn groeiproblemen en mobiliteitsklachten kunnen ontwikkelen (naast eventuele psychische gevolgen).

Verzoeker vervolgt dat zich nadien geen enkele strafrechtelijke veroordeling wegens geweldpleging heeft voorgedaan, noch voor de feiten, en dat die zich in de context van Covid voordeden. Dienaangaande heeft verweerder in de bestreden beslissing echter wel terecht gewezen op een nieuwe veroordeling in 2023 wegens intoxicatie achter het stuur, en dit ondanks de probatievoorwaarden met onder meer de plicht zich te onthouden van alcoholmisbruik en het plegen van nieuwe strafbare feiten. De Raad volgt het betoog dan ook niet dat verweerder enkel heeft rekening gehouden met de inhoud van het correctioneel vonnis, noch dat dit een geïsoleerd moment betreft in zijn levensloop.
Verder oordeelt de Raad dat de context van Covid moet genuanceerd worden, daar zoals verweerder motiveert in de beslissing en zoals blijkt uit het vonnis, het gaat om opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheden tussen 25 oktober 2018 en 19 augustus 2020, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatste op 19 augustus 2020. Het is een algemeen bekend feit dat er in 2018 nog geen sprake was van een Covidcrisis in België.

Wat betreft de veroordeling voor rijden onder invloed, volgt de Raad verweerder wel dat hieruit een gebrek aan schuldinzicht bleek sedert de veroordeling in 2020, waar nochtans uitdrukkelijk was opgelegd geen alcoholmisbruik meer te plegen. Verzoeker voert aan dat die feiten van rijden onder invloed dateren van 2021, zodat er geen actueel gevaar meer bestaat omdat hij zijn verslaving volledig onder controle heeft. Echter, zoals hoger aangehaald, zat in de uitgebreide stukkenbundel die verzoeker heeft voorgelegd naar aanleiding van het hoorrecht niets concreet om verweerder ervan te overtuigen dat verzoeker werkelijk zijn drankprobleem volledig onder controle heeft. Verzoeker voert aan dat een herval in alcohol geen gebrek aan schuldinzicht is, doch dat het om een chronische progressieve hersenziekte gaat en hij legt dienaangaande ook informatie voor. Ook al kan de Raad volgen dat alcoholisme een chronische ziekte uitmaakt, neemt dit niet weg dat men ook in een staat van intoxicatie zich ervan moet weerhouden achter het stuur plaats te nemen, aangezien dit bijzonder gevaarlijk gedrag inhoudt voor de samenleving. Om deze redenen kan de Raad dan ook de redenering van verweerder, waar hij motiveert over de nieuwe veroordeling voor intoxicatie achter het stuur als een element dat erop wijst dat niet kan uitgesloten worden dat verzoeker zulk gedrag in de toekomst opnieuw zal vertonen, niet als kennelijk onredelijk beoordelen.

Omwille van voorgaande redenen volgt de Raad verweerder dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet had aangetoond geen werkelijke, voldoende ernstige en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit te maken.

Zoals blijkt uit artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet dient naast met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die verzoeker heeft begaan, of het gevaar dat van verzoeker uitgaat, vervolgens ook nog rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf in het Rijk, met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met de leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

In deze bepaling weerklinkt de vereiste dat de bestreden beslissing in lijn moeten zijn met artikel 7 van het Handvest of artikel 8 van het EVRM. Van deze laatste verdragsbepaling voert verzoeker eveneens de schending aan. Deze laatste verdragsbepaling vervat eveneens de vereiste van het hoger belang van het kind.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:
“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, 29192/95, ‘Ciliz / Nederland’, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, 52701/09, ‘Mungenzi / Frankrijk’, par. 46; EHMR 10 juli 2014, 2260/10, ‘Tanda-Muzinga / Frankrijk’, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, 'Conka / België', § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het gezinsleven en het hoger belang van het kind, wordt in de eerste bestreden beslissing de gezinskern van verzoeker met zijn vier kinderen en echtgenote erkend. Verweerder motiveert wel dat de echtgenote en de kinderen niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij erkent ook dat de bestreden beslissing een negatieve invloed heeft op het gezins- en privéleven van verzoeker, maar wijst erop dat dit de verantwoordelijkheid van verzoeker is. Op het ogenblik dat verzoeker overging tot de feiten van kindermishandeling, diende verzoeker er zich van bewust te zijn dat dit een invloed kon hebben op de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht in België. Volgens verweerder kan verzoeker dan ook de aanwezigheid van zijn minderjarige kinderen niet gebruiken als element om het behoud van zijn verblijfsrecht te motiveren. Verzoeker houdt immers volgens verweerder zowel een gevaar in voor de samenleving in het algemeen, als voor zijn kinderen in het bijzonder. Nu verzoeker ondanks de veroordeling met probatievoorwaarden in 2020, later opnieuw werd veroordeeld voor feiten als gevolg van alcoholmisbruik, kan volgens verweerder niet uitgesloten worden dat hij zulk gedrag in de toekomst opnieuw zal vertonen. Verweerder erkent ook dat de bestreden beslissing een inmenging uitmaakt in het gezins- en privéleven van verzoeker maar wijst op de wettelijke basis daarvoor, nl. de bescherming van de openbare orde en het feit dat hij die bescherming laat primeren op de familiale belangen van verzoeker. Nu verzoeker werd veroordeeld voor geweld tegen zijn minderjarig kind, houdt hij volgens de gemachtigde een specifieke bedreiging in voor het welzijn van dit kind. De Raad beschouwt dit als een proportionele inmenging in het gezins- en familieleven van verzoeker.

Waar verzoeker aanvoert dat hij omwille van de bestreden beslissing van zijn echtgenote en jonge kinderen zal worden gescheiden, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, doch een beëindiging van het verblijfsrecht. Op basis van de eerste bestreden beslissing kan verzoeker niet verwijderd worden van het grondgebied en dus niet gescheiden worden van zijn vrouw en kinderen. Infra zal blijken dat de Raad de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, die vervat zit in hetzelfde instrumentum, vernietigt.

Wat betreft het argument van verzoeker dat hij altijd de enige kostwinner is geweest, nu zijn echtgenote niet naar school is gegaan en niet zelfredzaam is, en bijgevolg de echtgenote en de kinderen niet in België gaan

kunnen achterblijven, volgt de Raad niet. Zoals verweerder motiveert, behouden de echtgenote en de kinderen hun verblijfsrecht. Het feit dat verweerder motiveert dat de echtgenote en de kinderen niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten is dus wel relevant, ook al moet in het kader van de beëindiging van het verblijf ook rekening gehouden worden met de impact van de beslissing op de gezinsleden. Er blijkt wel uit de door verzoeker in het kader van het hoorrecht overgemaakte stukken dat hij optreedt als kostwinner van het gezin, doch niet dat hij de enige is en zijn vrouw op dat punt niet zelfredzaam zou zijn. Verzoeker heeft immers een verklaring voorgelegd van een vrijwilliger van 20 oktober 2025 van het OCMW, die het gezin bijstaat en waarin die vrijwilliger onder meer verklaart "*mevrouw S. gaat ook uit werken*". Bijgevolg spreekt het administratief dossier het pleidooi tegen dat de echtgenote nooit enige professionele ervaring heeft opgedaan. De Raad erkent wel, net als verweerder in de eerste bestreden beslissing, dat de beëindiging van verblijf een negatieve invloed zal hebben op het gezinsleven en dat de echtgenote en de kinderen er directe gevolgen zullen van ondervinden, aangezien dit een verlies van het recht om te werken inhoudt voor verzoeker, dit terwijl hij heeft aangetoond te werken als asbestverwijderaar en er sprake is van een groot gezin met vier kinderen dat moet onderhouden worden. Echter zoals verweerder motiveert, ligt de verantwoordelijkheid daarvoor in het gevaarlijk gedrag van verzoeker. Daarnaast stipt de Raad ten overvloede aan dat de echtgenote en kinderen van verzoeker zich ook kunnen beroepen op de sociale ondersteuning die ons land, in geval er toch behoeftigheid zou optreden, biedt.

Wat betreft het hoger belang van het kind, stipt de Raad aan dat daargelaten de vraag of ook volgens de Belgische Raad van State aan artikel 3 van het IVRK directe werking kan toegekend worden, uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat dit hoger belang van het kind ook deel uitmaakt van de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. De Raad volgt verzoeker dan ook dat in beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, zoals in casu, aandacht moet worden besteed aan hun hoger belang. De Raad volgt evenwel niet het betoog dat verweerder op geen enkel ogenblik de belangen van de kinderen in overweging heeft genomen. Hij heeft juist gemotiveerd dat hij verzoeker een gevaar acht voor het belang van de kinderen, omwille van zijn veroordeling voor kindermishandeling en het feit dat hij nadien zijn probatievoorwaarden heeft geschonden door opnieuw aan alcoholmisbruik te doen en daarvoor veroordeeld te worden (wegens intoxicatie achter het stuur) zodat het niet is uitgesloten dat verzoeker dergelijk gedrag in de toekomst opnieuw zal vertonen.

Anders dan verzoeker aanvoert, weerhoudt de Raad wat betreft het gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch is de motivering niet afdoende, noch is de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk. Evenmin ligt op dit punt een schending van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet voor, wat betreft het aspect van de gevolgen voor verzoeker en zijn familieleden.

Wat betreft het privéleven van verzoeker, in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op zijn sociale en economische banden met het Rijk in vergelijking met de banden met Afghanistan, de duur van zijn verblijf en zijn leeftijd, wordt door verweerder niet betwist dat verzoeker reeds sedert 2015, toen hij 25 jaar was, onafgebroken in het Rijk verblijft en over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikte. Wat betreft de taalcursussen en inburgeringscursus motiveert verweerder dat het een 'normale attitude' betreft dat men na een verblijf van tien jaar een officiële landstaal leert en tewerkstelling geniet. De Raad kan dit volgen. Verzoeker acht dit moreel oordeel niet ter zake doend en juridisch incorrect voor de beoordeling van het concept integratie. Hij licht evenwel niet toe waaruit het juridisch incorrect karakter van dit motief bestaat.

Waar verzoeker herhaalt wat betreft de economische integratie, dat hij - behoudens in de Covidperiode - steeds de enige kostwinner is geweest in het gezin, heeft de Raad hoger aangehaald dat dat niet geheel strookt met de stukken in het administratief dossier. Waar verzoeker ingaat op het motief van de gemachtigde dat het vinden en houden van werk deel uitmaakte van zijn probatievoorwaarden die hem waren opgelegd bij vonnis, zodat die tewerkstelling niet kan getuigen van een bijkomend element van integratie omdat de tewerkstelling door de rechtbank werd opgelegd, en stelt dat deze redenering feitelijk onjuist is, aangezien verzoeker ook reeds voor het vonnis werkte in de horeca, kan de Raad van die tewerkstelling in de horeca niets terugvinden in de stukken die hij heeft voorgelegd in het kader van het hoorrecht. De Raad volgt verzoeker wel waar hij stelt dat het betwistbaar is om zijn werk niet als element van integratie te beschouwen om de reden dat het door de rechtbank werd opgelegd. Het blijft inderdaad de verantwoordelijkheid van verzoeker om de probatievoorwaarden te vervullen en het werk als asbestverwijderaar betreft inderdaad werk in potentieel gevaarlijke omstandigheden. De Raad oordeelt evenwel dat dit motief als overtollig kan beschouwd worden, omdat verweerder ook heeft gemotiveerd dat indien moet aangenomen worden dat verzoeker bijkomende inspanningen tot integratie heeft ondernomen, deze geen afbreuk doen aan de veroordeling door de rechtbank omwille van opzettelijke slagen en verwondingen tegen zijn minderjarig kind (meermaals). Dit vindt ook steun in de verdere motieven van verweerder dat uit artikel 8, lid 2 van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privéleven mogelijk is als er een wettelijke basis is en de maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen te realiseren, zoals de bescherming van de openbare orde. Verweerder wijst daarbij niet alleen op het belang van de openbare orde, maar ook op het vrijwaren van het welzijn van verzoeker zijn minderjarige kind. De Raad volgt verzoeker wel dat er in casu niet redelijkerwijs kan betwist

worden dat hij in het kader van het hoorrecht tal van stukken heeft voorgelegd die wijzen op zijn eerder sterke economische integratie, doch volgt verweerder dat deze toch niet opwegen tegen de bijzonder ernstige feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld inzake kindermishandeling en het feit dat in casu niet afdoende is gestoffeerd dat verzoeker, zoals hij aanvoert, zijn alcoholprobleem volledig onder controle heeft, zodat ook de Raad op basis van de stukken die voorlagen op het moment van de beslissing, niet overtuigd is dat er geen gevaar bestond voor recidive.

Wat tot slot de banden met het land van oorsprong betreft, wordt niet betwist dat verzoeker er opgroeide, er was tewerkgesteld en de officiële landstaal als zijn moedertaal heeft, en er dus nog banden zijn. Waar verzoeker nog aanvoert dat het tegenstrijdig is van verweerder waar deze stelt dat niet is aangetoond dat verzoeker geen banden met zijn herkomstland zou kunnen opbouwen, terwijl het CGVS heeft geadviseerd dat verzoeker niet kan teruggeleid worden naar Afghanistan, hetgeen verweerder ook (deels) erkent door te motiveren dat verzoeker niet gedwongen gerepatrieerd kan worden naar Afghanistan, kan hij gevolgd worden. Verzoeker vervolgt dat zijn integratieproces niet kan beoordeeld worden door uit te weiden over de terugkeer, die eenvoudigweg uitgesloten is, gezien het standpunt van het CGVS. Ook op dit laatste punt kan verzoeker eerder gevolgd worden. Toch oordeelt de Raad dat dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, aangezien verzoeker dit betrekt op diens terugkeer. Hieronder zal immers blijken dat de tweede bestreden beslissing, die het bevel op het grondgebied te verlaten betreft, en dus de beslissing die een terugkeer oplegt aan verzoeker, wordt vernietigd.

Het middel kan wat betreft de beëindiging van verblijf geen aanleiding geven tot de vernietiging ervan.

3.2. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst erop dat het CGVS in de intrekkingsbeslissing van de subsidiaire beschermingsstatus heeft gesteld dat verzoeker niet kan teruggeleid worden naar het land van herkomst, Afghanistan. Als gevolg van de bestreden beslissing dient hij het land zonder toekenning van enige termijn te verlaten. De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zich moet begeven naar Afghanistan waarvan hij de nationaliteit bezit door geboorte. Verzoeker stelt dat die piste evenwel volledig is uitgesloten, onder meer omdat Hazara in Afghanistan nog steeds een verhoogd risico op vervolging lopen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Zoals verzoeker aanstipt, leest de Raad in de beslissing van het CGVS van 5 maart 2025 als volgt: "*wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op basis van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, is hij overeenkomstig artikel 55/5/1, §3 verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.*"

Ook al spreekt het CGVS zich niet rechtstreeks uit over artikel 3 van het EVRM, evenmin als de Raad in zijn arrest dat de intrekkingsbeslissing heeft bevestigd, blijkt dat er een overlap bestaat tussen artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidde immers als volgt:
"§ 1.
De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.
§ 2.
Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :
a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). […]" (eigen onderlijnen)

Oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidde als volgt:

"§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.
§ 2. Ernstige schade bestaat uit :
a) doodstraf of executie; of,
b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict." (eigen onderlijnen)

Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a en artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en het artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het advies dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 specifiek voor verzoeker is geformuleerd, relevant is bij het onderzoek waartoe verweerder gehouden is in het licht van artikel 3 van het EVRM indien hij toch een bevel om het grondgebied te verlaten wil opleggen.

Zoals de Raad van State reeds herhaaldelijk heeft gesteld, moet reeds bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten een beoordeling gebeuren in het licht van artikel 3 van het EVRM, en niet enkel bij de gedwongen uitvoering ervan. Dit vloeit ook voort uit de aanhef van rechtsgrond waarop het bestreden bevel stoelt, met name artikel 7, eerste lid, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet dat stelt "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" (RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625 in dossiers die ook betrekking hadden op van internationale bescherming uitgesloten vreemdelingen). Dit werd ook herhaaldelijk bevestigd door het Hof van Justitie in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie[1].

In casu heeft verweerder wel gemotiveerd aangaande het advies van het CGVS, door te erkennen dat het CGVS van oordeel was dat een verwijdering naar het land van herkomst niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Maar verweerder vervolgt door te motiveren dat het bestreden bevel hem "*slechts de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten*" en dat hij "*niet aannemelijk maakt dat [hij] zich niet elders zou kunnen vestigen*". Hij motiveert omtrent het advies van het CGVS ook verder dat de beslissing "*dan ook niet gepaard gaat met een gedwongen verwijdering naar Afghanistan*" doch dat het hem "*geheel vrij [staat] zich daar opnieuw te vestigen indien [hij] van oordeel [is] dat [hij] geen probleem meer heeft in het land van herkomst*."

Verweerder motiveert echter in fine ook: "*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. (…) Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."*

De Raad moet verzoeker evenwel volgen dat deze motieven in het licht van artikel 3 van het EVRM geenszins volstaan. Het feit dat het advies van het CGVS in de niet-terugleidingsclausule niet bindend is, houdt niet in dat hier geen afdoende gewicht zou moeten aan toegekend worden.

De Raad van State herhaalde immers dat een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing tot verwijdering is in de zin van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet, waarmee aan de betrokken vreemdeling dus een terugkeerverplichting wordt opgelegd, naast de vaststelling van het illegaal verblijf. De 'terugkeer' wordt in artikel 1, 5° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat de betrokkene *"terugkeert naar [a] zijn land van herkomst of [b] een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of [c] naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het*

[1] HvJ Grote Kamer 22 november 2022, X tegen Staatssecretaris van Justitie en veiligheid C-69/21, EU:C:2022: 913 dat stelt dat artikel 4 van het Handvest zowel bij de vaststelling van het terugkeerbesluit als bij de verwijderingsmaatregel moet worden getoetst of HvJ 17 oktober 2024 , C-156/23 [Ararat] dat eveneens stelt dat de artikel 4 van het Handvest-toets zowel wordt verricht bij de vaststelling van het terugkeerbesluit, als op een onderscheiden en geactualiseerde wijze bij de uitvoering ervan, pt 38).

verblijf". Het gaat dus niet om eender welk land naar keuze van de betrokkene (RvS 9 maart 2020, nr. 247 254).

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan moet verzoeker gevolgd worden dat niet blijkt dat er op enig ogenblik sprake is geweest van een ander land dan verzoekers land van herkomst, Afghanistan. Nu er in casu geen sprake is van 'een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten' of 'een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf', kan verzoeker gevolgd worden in zijn betoog dat het bestreden bevel er enkel op neer kan komen dat hij zich zou moeten begeven naar Afghanistan. Men dient immers binnen het kader van de definities van de artikelen 1, 5° en 1, 6° van de Vreemdelingenwet te blijven.

Vooraleer verweerder in casu een terugkeerverplichting in de zin van een bevel om het grondgebied te verlaten kon opleggen, diende echter te worden onderzocht in het licht van de concrete gegevens eigen aan de zaak of er een mogelijke schending is van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zoals het Hof van Justitie nog stelde in zijn arrest C-156/23 [Ararat] van 17 oktober 2024 verbiedt artikel 4 van het Handvest in absolute bewoordingen, ongeacht het gedrag van de betrokkene[2], verwijdering, uitzetting of uitlevering aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat deze persoon aan de doodstraf, aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen. Dit verbod weerspiegelt een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten, zoals neergelegd in artikel 2 VEU, en het absolute karakter ervan houdt nauw verband met de eerbiediging van de menselijke waardigheid als bedoeld in dat artikel 2 VEU en in artikel 1 van het Handvest[3].

In casu blijkt dat verweerder ook nog verwijst naar het feit dat verzoeker het merendeel van zijn leven in Afghanistan heeft gewoond, er geen sprake is van diepgaande integratie en verankering en dat de elementen van integratie te beperkt zijn om aannemelijk te maken dat hij aan de Belgische samenleving gebonden is voor de uitoefening van zijn privéleven, waardoor verzoeker de banden 'elders' zou kunnen opbouwen en 'derhalve' de beslissing geen schending is van artikel 3 van het EVRM. In de mate dat de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM in deze motivering geen materiële verwarring betreft met artikel 8 van het EVRM, houdt het in elk geval geen beoordeling in van het risico op foltering of een onmenselijke of vernederende behandelingen voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat waar verweerder nog aanstipt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus wel heeft ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, §2 van de Vreemdelingenwet, het Hof eveneens herhaalde dat de bevoegde autoriteit overeenkomstig het Unierecht gerechtigd kan zijn om op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van richtlijn 2011/95 de aan een derdelander verleende vluchtelingenstatus in te trekken, zonder hem evenwel noodzakelijkerwijs naar zijn land van herkomst te mogen verwijderen. Dit geldt mutatis mutandis eveneens voor de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Het Hof stelde eveneens dat de gevolgen die een eventuele terugkeer van de betrokken derdelander naar zijn land van herkomst zou hebben voor deze derdelander of voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, niet in aanmerking dienen te worden genomen bij de vaststelling van de intrekking van de vluchtelingenstatus maar wel wanneer de bevoegde autoriteit overweegt om jegens die derdelander een terugkeerbesluit vast te stellen[4].
In de nota met opmerkingen herhaalt verweerder dat hij laat gelden dat verzoeker geenszins naar Afghanistan moet terugkeren als gevolg van de bestreden beslissing. De Raad volgt dit enkel wat betreft de eerste bestreden beslissing, doch om de hoger uiteengezette redenen niet wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek impliceert, wordt aangenomen.

Dit onderdeel van het middel wat betreft de tweede bestreden beslissing is gegrond.

4. Korte debatten

Het middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er

[2] Zie in die zin arresten van het HvJ van 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Vluchteling die een ernstig misdrijf heeft gepleegd), C 663/21, EU:C:2023:540, punt 36, en 18 juni 2024, Generalstaatsanwaltschaft Hamm (Verzoek tot uitlevering van een vluchteling aan Turkije), C 352/22, EU:C:2024:521, punt 61.
[3] Zie in die zin het arrest van het HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C 404/15 en C 659/15 PPU, EU:C:2016:198, punten 85 en 87.
[4] HvJ 6 juli 2023, Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl tegen AA, C-663/21 punten 39- 42.

dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot beëindiging van het verblijf worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor zover deze gericht is tegen de beslissing van de Minister van Asiel en Migratie van 20 januari 2026 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. MAES